

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

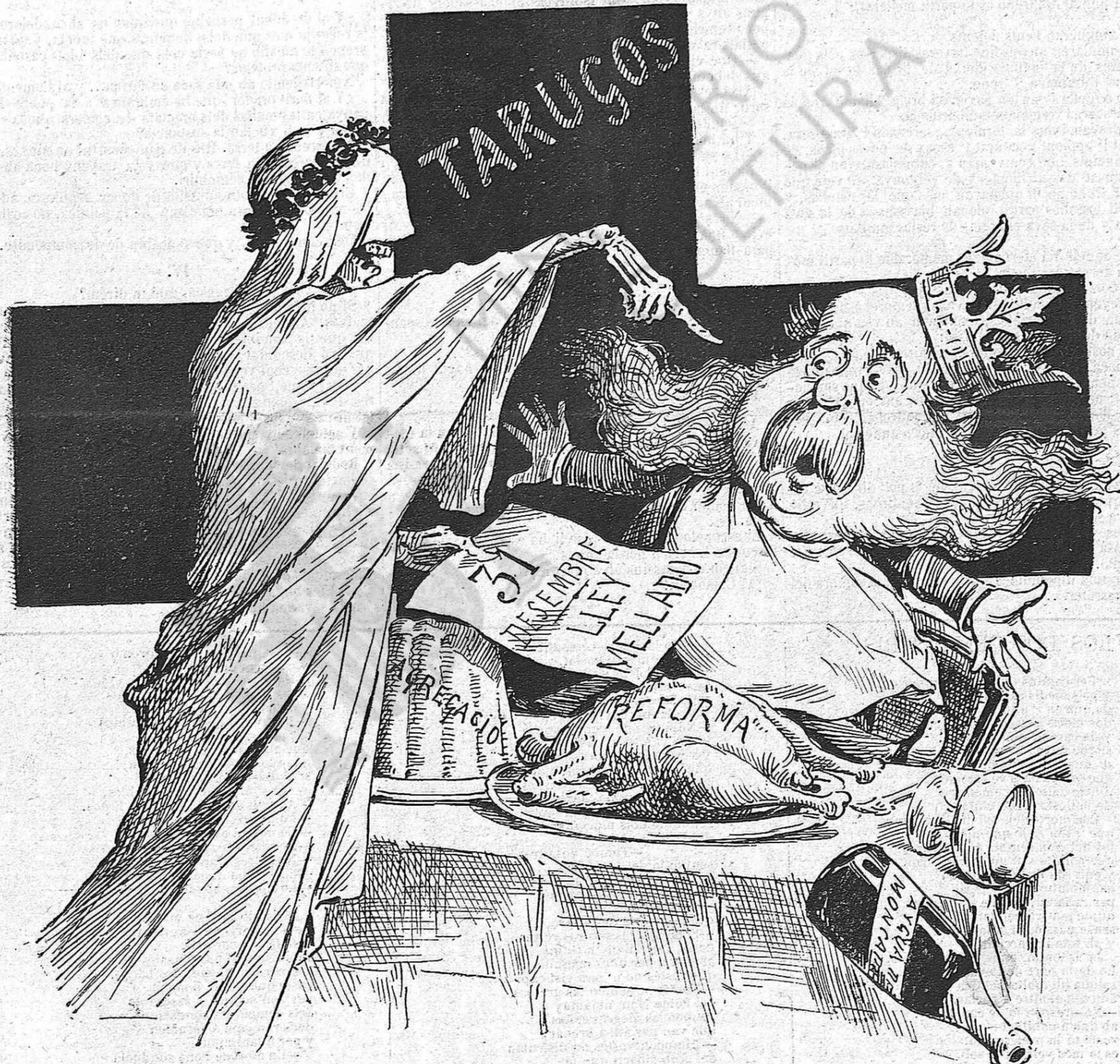
Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj,
núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓN: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pes-
setas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO TENORIO MUNICIPAL.

*La sombra causantli espant:
—Marqués ja 't pots acuytar...
«porqué contados están
los días que ha de durar!»*

MORTS.

I.
ICUÉ en lo seu temps l' amo d' Espanya.

Encare que de certa edat, com que tenia bon cuidado en tenyir-se 'ls cabells y taparse las arrugas y estava fet un *dandy* per lo bé que vestia, y granejava molt y tussia fort, no hi havia medi de desban-carlo.

A Palacio l' estimavan de debò.

Té bou punyo—deyan—gasta bastó fort y quan arriba l' cas sab prescindir de les entranyas. Al que s' aixeca, l' ajéu de una garrotada; al que fa un ademàן poch correcte, l' envia a Fernando Poo. Desenganyar-se: l' únic puntal del trono es lo partit moderat.

Pero vingueren vents dolents.

S' acumularen núvols fins llavoras dispersos pels quatre confins de la política; deixá de brillar lo sol de la ditxa que iluminava l' trono...

Entre aquella fosca tan pavorsa brota l' llamp, rodola l' tró, descargá tremenda tamborinada.

Y al desvaneixers la tormenta, serenada l' atmòsfera, purificat l' ambient y saturat l' espai de novas idees, de nous principis que rejuvenian y entusiasmaven al poble ja cansat de sufriments y de vergonya, se veié que d' aquell trono no 'n quedavan més que las estellas, y de aquell orgullós partit que tan blossomava de la seva fortalesa y de la seva energia, 'ls restos mutilats.

Desde aquell dia eternament memorable lo partit moderat ha deixat d' existir.

Mitja dotzena de momias se passejan tristes y desoladas, y veient que la llibertat avansa sempre, á despit de tota mena de contrarietats, exclaman ab veu que sembla eixida del fondo de una fossa:

—Al nostre temps aixó no succehiria!

Y la poca vida fisica que 'ls queda, los serveix únicament per recordar lo que han sigut y lo que son actualment; per neguitejarse sense descans: per llansar desde l' fondo del cor laments que no troben eco... per sufrir las penas y torturas de un infern anticipat.

II.

Si no va fer ell la restauració, bè 's pot dir sense temor de que ningú s' atreveixi á desmentirnos, qu' ell y sols ell va saber aprofitarla.

Mentre visqué D. Alfonso XII lo partit conservador monopolisá la cullita de las garrofas del célebre garrofer de Sagunto.

Y ab quina esplendidés vivia, sempre á la sombra del célebre garrofer!...

LOS DOS CEMENTIRIS.

Per camíns que no 'ns importan y pels medis especials de que en l' altre mon disfrutan, dos morts bastant ben tractats y de carona simpàtica, se reuneixen per parlar d' una qüestió molt ruidosa que temps h' s' vè remenant dintre dels dos cementiris de la nostra gran ciutat.

Los morts del *Vell* diu que juran que l' seu es lo que més val; los del *Nou* sembla que afirman que com lo seu no n' hi ha cap, y en vista de tal discordia han nombrat un delegat per cada un, perque deslindin dupte tan trascendental, sense passió, ni amor propi y ab tota imparcialitat.

Ja 'ls tenim, pues, *frente á frente*.

Lo de la part de llevant saluda ab molta política é invita al altre á parlar.

—Nó—respon lo de can Túnis, ab fina amabilitat—

vosté té la preferencia, es lo més vell, ja se sab.

—No importa, ja li cedeixo... —Cá! no 'm convencerá pas:

avants que tot, lo respecte á la santa antigüetat

—Bueno, donchs, com vosté vulgui.—

Y baixant un xich lo cap com si medités l' exordi, comensa á descapellar:

Las lleys revolucionaries l' incomodavan, y ab tota la frescura esqueixava las lleys revolucionaries.

Las costums creadas per la revolució de Setembre eran per ell un gran deslòp, y s' aplicava sense parar, a destruir-les.

Ell trobá l' vesch enganxadís de la inmoralitat administrativa, ab lo qual feu gran cassada d' auells de pas.

—Veniu á mi y deixeuvs de romansos, los que voléu prosperar ab ajuda de la política—deya l' partit conservador.—Jo sols posseheixo l' medi de satisfyer ambicions, sigan de la classe que 's vulga. ¿Voléu ser diputats? Jo 'us donare un' acta. Aspiréu á un empleo? Jo 'us donaré una credencial. ¿Teniu projectat algun negoc? Jo 'us aplanaré l' camí per realisarlo. Veniu y 'us entendréu.

Fortuna, poder, riquesa, únicament jo puch dispensar-ho.

Y á cau d' orella anyadia:

—Jo, y solzament jo disfruto y disfrutaré eternament la confiança de la corona.

Y tots los ambiciosos, tots los concupiscents feyan l'aleta y 's deixavan caure en aquell daurat pudrimener que infestava tot lo país.

¿Quànt temps havia de durar semblant escàndol?

Ja l' disgust públic anava condensantse. Ja en l' horíon reapareixian aquells núvols amenassadors de alguns anys enrera. No faltava més que un cop d' ayre per reunirlos y reproduhir l' eterna història de las tempestas revolucionaries.

—Que vinga un bon ayguat—deya tothom—si l' ayuga del cel pot netejar tanta impuresa.

Aixis estavan las cosas, quan del siti real del Pardo va sortir un fastuós enterro.

—Qui es lo difunt?—preguntava un curiós.

Y un home polítich li responia:

—Lo partit conservador.

En tant la mort voleyan per l' espai, mal embolicada l' ossament ab un manto negre, y somrient sarcàsticament ab aquella boca descarnada tan espantosa, deya:

—No 's podrán queixar de mí los espanyols. Avuy hi evitat una catàstrofe. Avuy la méva dàlla ha servit de para-llamps.

III.

—Girém la vista al nostre alrededor!

Per tot arréu se veuen morts que s' agitan en espan-tosa confusió.

—Y per qué han de agitarse si son difunts?

Senzillament, perque fins ara no hi ha hagut ningú que 's prengués la pena d' enterrarlos.

Pero son morts... Vaya si son morts!...

Aquí tenen l' etern viatger de la República á la monarquia: de la Monarquia a la República, fabricant actiu de discursos correctes y pulits, acaudalat magatzemista de sintaxis... De qué li ha servit la magia de la seva paraula un dia tan poderosa, que ab una frasse matava a un home? De res enterament. Avuy ningú se l' escolta.

L' escopeta de l' oratoria se li ha espalillat, y avuy los discursos li surten per la culata.

Siguém compassius á aquest mort.

—Al Cementiri!

**

Y aquell belluguet que brinca y salta sense objecte, va y torna sense descans, truca á totas las portas y sense esperar á que l' obrin fuig á la carrera?

Un altre mort.

L' únic mort capás de fer riure á un mort.

Ab ell va l' antigua y desacreditada política de las travessuras, de la falta d' escrupuls, de la barra semper-tina.

Ni aquesta política té vida, ni ell tampoch.

Es l' últim representant que li quedava.

—Al Cementiri! —Al Cementiri!

Serio, reconcentrat, ajuntant las cellas per inspirar major respecte, vestint per tot dia l' uniforme militar, sempre ab la mà al pom de l' espasa, amenassant de continuo y no pegant may, també ell es á la cassola.

Haventprésper exemple á n' en Boulanger, tenia sempre fixa la mirada sobre l' brav'general, disposit a imitarlo en tot y per tot.

Pero en Boulanger va caure de una manera ridícula, y al vent de aquesta cayguda van espargirse las ilusions del héroe espanyol, últim y migrat rebrot del antich militarisme, tan formidable un dia.

Acompanyémolo al mateix panteón ahont descansan fa temps los restos del nebot del oncle, y al un y á l' altre portémols lo que més pol distreure's y agradarlos.

Res de coronas: bastarà una gabia de canaris.

Y al dissident perpétuo que quan es al candelero no 's recorda més que dels llonguets que menjà, y quan li prenen lo tobollo no parla més que dels blats castellans que intenta protegir?

Amortallemllo ab una saca de farina... y al Cementiri!

Y al florit orador que ha embrancat á la pobre Espanya en las mallas dels tractats de comers que la corsecan y se li xuclan la sustancia?

Enterremlo á terra. Res de panteóns, ni de ninxos, ni de sepulcres: sola terra y que vaja trayent bona abundància de flors de cementiri.

Creguin que si tinguessim de donar sepultura á tots los morts que corran pél camp de la política, no acabariam may la feyna.

Deixemlos estar, y que s' acabin de descompondre.

IV.

—Y de vosté, Sr. Sagasta, qué 'n diréu?

Si no fos un home de tanta sort, ja fa temps que faria malvas. Aquells dos milions d' altre temps son pochs los que 'ls paheixen. Y aquella sorpresa de Sagunto, que tan descuidat va atraparlo? Vaja, que n' hi havia per morirse cent vegadas.

Pero ja que, per lo vist, té una naturalesa tan forta y resistent, creguim á mi, no n' abusi, que al cementiri tal hi va que no s' ho creu.

Y actualment ¿per qué ocultarli? me l' miro gravement malaltis.

Rodejat de enemichs per tots cantóns, ne té un especialment qu' es qui més mal pot ferli, per lo mateix que vosté no se 'n preocupa lo més mínim. Lo principal enemic seu es vosté mateix: la indesciol que s' observa en totes las seves coses, la falta de fe que revela en l' aplicació resolta dels principis liberals, la patxorra ab que contempla las iniquitats dels cacichs, y 'ls abusos é inmoraltats dels Ajuntaments.

—Vol fer bugada neta de una vegada?
A la sèva mà ho té.

Nosaltres tenim Hipódromo y carreras de caballs.

—En lo nostre cementiri hi ha jardins molt ben cuidats y plens de flors deliciosas.

—Dintre del nostre hi ha camps y boscos; de tal manera que alguns morts aficionats, quan los guardas no vigilan, s' hi diverteixen cassant.

—Allí s' hi enterraran los nobles, —Aquí 'ls soldats, es dí, 'ls braus.

—Lo nostre recinto es serio.

—Lo nostre es molt elegant.

—Nosaltres tenim historia.

—Nosaltres l' escribim ja.

—Lo Vell ha donat molts quartos.

—Lo Nou ara n' está dant... —

Aixis, d' aquesta manera los dos morts, sense cridar ni faltá á la cortesia, van discutint pas á pas los mèrits dels seus dos barris, hasta que per fi, donant per ben aclarar l' assumptu dels cementiris condals, declaran com á resumen y per unanimitat:

—Un mort de bona conducta y de carácter com cal, en qualsevol cementiri viu tranquil y dorm ben plà... mentres no tingui beatas enterradas al costat, ni cap concejal á sota, ni criatures á dalt.

C. GUÀ.

LA CAMPANA DE GRACIA.

La democracia fa temps que li està brindant l' únic remey que pot salvarlo à vosté y pot salvarnos à tots. Pregunta quin remey es aquest? Lo sufragi universal. ¿Se decideix à admetre'l? Donchs depressa. ¿Qué diu, que ja s' ho pensarà?... ¿qué ja veurà?... que de uns temps ne venen uns altres? ¡Ah! En aquest cas, apuntis també à la llista dels morts.

P. K.

EPITAFIS.

Jau un herbolari aquí qu' en vida venia malvas, y 'n fa desde que 's morí.

Allá reposa en Pau Cots, jugador de profecía que 's va morir fent à tots.

Descansa aquí Mossén Matas, que morí 'l dissapte sant de un tip de carn ab patatas.

Aquest era un geni fort, perfidiós en tan alt grau, que fins ara que aquí jau sosté qu' encare no es mort.

A una trapassera forta la mort ajagüé aquí dins: si està bé ab los seus vehíns es perque, com ells, es moria.

Se troben morts y enterrats un marit y muller junts, qu' eran, ans de ser difunts, un modelo de casats.

Ellia de rabia 's ferí veyent qu' ell may se moria; y ell, llavors, de l' alegria al endemà 's va morí.

M. BADIA.

P. P. T.

ASSAMBLEA GENERAL.

A escena passa al cementiri.

Com es natural, tractantse de coses de morts, son las dotze de la nit. Als cementiris, à las dotze del dia may passa res.

La nit es fosca, molt fosca. Sembla la Rambla desde que hi ha llums elèctriques.

De l' un cap à l' altre de la ciutat dels morts hi ha un moviment extraordinari. Los ninxos s' obran, las lápidas cauen, las llosas dels panteons s' alsan, la terra s' esberla, las....

En pocas paraules: lo camp de la quietut, ja no es lo camp de la quietut, sino la esplanada del escàndol.

Calaveres grans, calaveras xicas, calaveras sensatas, calaveras calaveras.... tothom corra, tothom crida, tothom se belluga. Los amples caminals del cementiri poden compararre llavors ab las naus de la catedral, mitjhora avants de sortir la professió de Corpus.

Es lo moviment contínuo dels ossos.... o 'ls ossos en moviment contínuo.

De què 's tracta?
Aviat ho sabré.

Una calavera que deu tenir certa representació, per la gravetat ab que camina, s' enfila dalt d' un panteon à fi de que la gent—la gent morta—puga enterarse ah comoditat de lo qu' ell va à dir.

Los habitants del cementiri s' agrupan del modo que poden al rededor de la improvisada tribuna, y la calavera en qüestió, després d' haver recomanat lo silenci, comensa de la manera següent:

—Ciutadas; en Clavé, que de fixo deu estar per aquí escoltantme, ja ho va dir: *La patria es forta*. Qui diu la patria, diu lo cementiri, perque avuy la patria nostra es aquest recinto.

Un murmull d' aprobació que s' aixeca entre la concurrencia, demostra al orador que marxa bé.

Lo mort continua.

—Vaig pendre la iniciativa per convocar aquesta reunió, perque vaig veure que ningú ho feya, y jo sé perfectament que moltes ideas s' han perdut perque ningú ha sapigut concebirlas—

Casi bé ningú entén res de tot aquest galimatias; pero la multitud troba que la calavera parla molt bé, y l' anima à prosseguir.

—Tots estarem enterats de que las eleccions de concejals, s' acosten,—va dihen l' orador—y sabréu alguna cosa dels gatuperis y trafics de tofa classe que han fet en las llistas d' electors.

També sabréu que, seguint la tradicional costum d' aquest país, se 'ns vol obligar à que aném à votar, com si nosaltres fossim burots, municipals 6 serenos.

—No es veritat—diu la calavera, exaltantse poch à poch—no es veritat que això subleva la sanch?

—¿Quina sanch?—crida una veu entre la concurrencia.

Verdaderament es una cosa indigna que se 'ns vu'ga fer sortir dels nostres tranquils amagatalls, pera convertirnos en juguet de las ambicions y miserias de quatre polítichs sense conciencia.—

—Seient quin ruido de panillos?

Es la fúnebre multitud que s' ha entussiasmat de veras y aplauideix al predicador.

**

—L' idea que m' ha induhit à convocarvos—va dihen—es una idea justa, noble, generosa: un pensament que de fixe aprobaré tots, y que vé à introduhir una verdadera revolució en lo nostre modo de ser, obrintnos grans horizons pèl porvenir.—

La assamblea escolta ab religiosa atenció.
—Ja que 'ns obligan à anar à votar, m' hi dit jo, esta bé, anembi. Davant de la lley de la forsa, no hi ha altre recurs que la sumisió. ¿Los homes 'ns obligan à votar? Votarem, sí; pero votarem en benefici nostre; votarem per nosaltres, farém que ja que 'ls vots surten d' aquí, redundin en honra y gloria del camp de la quietut.—

Altra vegada picaments de mans, produint un soroll com si acabessin de descarregar una carretada d' avellanas torradas.

—Companys—continua la calavera—fins ara 'ls vots dels morts han servit pels vius; d' aquí endavant servirán únicament pels morts. Votarem tots los que tingüem vot, pero no votarem à cap persona de las que respiran, sino à un de nosaltres, à un difunt que dintre del municipi portarà la representació de las nostres aspiracions y vellarà pels nostres interessos.

—Ciutadans d' ultra tumba—acaba dihen—fins avuy los morts hem hagut de carregar ab un concejal viu: ara 'ls vius haurán de carregar ab un mort. La acció es propicia y no convé deixarla escapar. A las urnas com un sol esqueleto, y viva la soberania del cementiri!

Un aplauso, més estrepitos y més formidable que mai, corona las últimas paraules del fúnebre orador.

Los morts se miran los uns als altres, y murmuran entre dents:

—¡Ehi! ¡ha parlat bé aquest mestre!—

Calmat una mica l' entusiasme que tan calurosa arenga ha promogut, puja un altre orador à dalt del panteon y diu aixís:

—Amichs, lo plan que acaba d' explanar lo company que m' ha precedit en l' us de la paraula, s' ha de portar à la pràctica immediatament. Aixís, donchs, proposo que desde ara 's designi 'l candidat à qui hem de donar los nostres vots.

—Aquell mort que ha enraonat primer serà bo—crida una calavera.

—No—salta un altre—val més que 'n sigui aquell senyor del ninxo de sota 'l mèu: es un difunt de molts coneixements y de bastanta energia.

—Si me 'n fan à mi—exclama un mort de bona presencia—prometo traballar com un negre en favor dels vostres interessos.

—També ho prometo jo—fa un altre veu.

—¡Y jo també!

—¡Y jo!

—¡Y jo!

Y en un santiamén s' aixecan de puntetas dos ó tres mil morts, que aspiran à ser concejals en representació dels difunts.

La sarracina que llavors s' arma es inconcebible: tothom vol enraonar; tothom vol pujar al panteon que serveix de tribuna.... y tothom vol que 'l fassin concejal à n' ell.

Y al cap de dues hores, una reunió que havia comensat tan bé y ab tanta unitat de miras, se disolt per si sola à botafades y à puntades de peu, sense haver pres cap acord y sense sapiguer lo que 's pensava.

—¿Qué prova això?

Que tan perdut está 'l mon dels morts com lo mon dels vius, y que si Déu no envia un altre diluvi que acabi ab la gent dels cementiris y ab la de las ciutats,—exceptuant los redactors de LA CAMPANA, los-seus lectors y totas aquelles persones que siguin del seu agrado—ajò se 'n va à can Pistrats à marxes forsadas.

FANTÀSTICH

FOCHS FOLLETS.

A Pepeta al any d' enviudar, duya al ninxo del seu marit una gran corona que al menos tenia un metro de diàmetro.

Al any següent la corona no tenia més que mitj metro.

Y en los anys successius va anar disminuint sempre 'l tamañyo de aquell fúnebre recort.

Fins que havent contret segonas nupcias... ¿qué dirian que va portarli?

Un panallet en forma de rosquilla.

J.

Un senyor maniàtic va deixar en lo testament la següent clàusula:

«Prohibeixo que se 'm enterrí al cementiri nou, per quan tinch noticia qu' es un siti molt humit y haventhi d' estar tant temps, per res del mon voldria agafarhi un dolor reumàtic.»

P. P. T.

Dos desocupats s' encaminan en direcció del cementiri tot filosofant.

—Ay, Sr. Miquel!—diu l' un.—Quin moment més trist es aquell en que l' home 's convéns de que la glòria, l' amor, la fama, la riquesa, en fi, tot lo de aquest mon, no arriba à valer un cigarro de mitj ral!

—Encara es més trist—respon l' altre, trayentse l' cigarro de la boca y rebolentlo per terra—l' instant en què l' home s' adona de que un cigarro de mitj ral, no arriba à valer dos céntims!

P. P. T.

Cassat al vol:

—De ahont vens, Pepe?

—De portar un recort à la sogra com cada any.

—Donchs jo ab un any ja 'n vaig tenir prou.

—¿Qué vas fer?

—Vaig portarli un ram de *semper vivas* per no haver-hi de pensar mai més.

F.

La corona que ha portat donya Concha al seu espòs es un trasto massa gros y també massa pesat.

En la tomba colocolat, la gent tota 'l considera de amor proba verdadera.

Jo crech qu' es posada allí porque si 'l mort vol surlí no puga de cap manera.

P. P. T.

Pensaments fúnebres:

La mort es la vida... pels capellans y pels sepulturers.

Quants dels que la diada dels morts van à visitar cementiris se 'n tornan à casa més satisfets que al anarhi, fermament convensuts de que 'ls difunts per més que volguessin no podrian sortir!

No es tan trista la condició de la viuda jova y guapa, que anant sola à visitar lo sepulcre del seu difunt, se 'n torna à casa de brassat ab un senyor.

Consolar als afiligits es una de las obras de misericòrdia.

L' esperit egoista dels richs se traduix ab aquellas sepulturas aïslades que fan tanta fredat.

L' esperit comunicatiu dels pobres se revela en la fossa comú.

La incineració dels cadàvres no pot menos de ferse molt simpática, no sols perque crema 'ls restos mortals, sino també per lo molt que fa cremar als capellans.

¿Qu' es lo que produeix més fàcilment la mort?
L' abús de la *bona vida*.

Epitafi que podria colocarse à tot arreu ahont descansin los restos de un traballador honrat:

Traballava à trotxe y motxe:
fins que de cansat morí,
y no va podé aná en cotxe
sino per venir aquí.

P. DEL O.

COL-LOQUI.

La darrera campanada de las dotze de la nit s' obran los ninxos y 'ls panteóns, com per art d' encantament, y 'ls difunts de totas edats y categories s' aixecan silenciosos, saïtan sobre 'ls camins cuberts de arena humida, y 's passejan una estona, prenen la fresca.

Poch amichs de bromas y gatzena evitan tot lo que poden las grans reunions, aixís es que per lo regular caminan à parellas com los frares y 'ls guardia civils.

Y mentres van y venen pausats y misteriosos, s' explican las seves coses, armants un xiú xiú en lo Cementiri que va à confondres ab lo remoreig de xiprers y desmays dolament acariciat pèl ventol de la nit.

Com entre 'ls difunts no hi ha las etiquetas qu' en la vida s' acostuman, ni son necessàries presentacions per entaular coneixensa, sent preferible sempre trobar caras novas per donar més atractiu à la conversa, fàcilment s' explica la circumstancia de que las més de las vegadas les parellas que 's passejan se componguin de difunts que fins aquell precís moment no s' havian vist en tots los días de la seva vida, ni en tots los días de la seva mort.

En aquest cas se trobaven los autors del col-loqui que passó à transcriure ab fidelitat taquigráfica.

—Jo soch una víctima del gobern—deya un dels dos.

—Iugal que jo,—respon l' altre.

—A veure si 'l ha urat passat lo mateix que a mí.

—Podrà molt bén ser explicat.

—A pesar de que van durme al cementiri per amor de Déu ab lo carro del Hospital, aquí ahont me véus jo era fill de casa bona. Dos coses vaig heredar dels meus pares: una bonica hisenda y la passió per las idees liberals.

—Ja m' agrada, vés seguit.

—Com à liberal vaig conspirar, arriscant la vida cent vegades y sacrificant mos interessos à cada punt. Van pujá 'ls meus.

—Te donarien un empleo?...

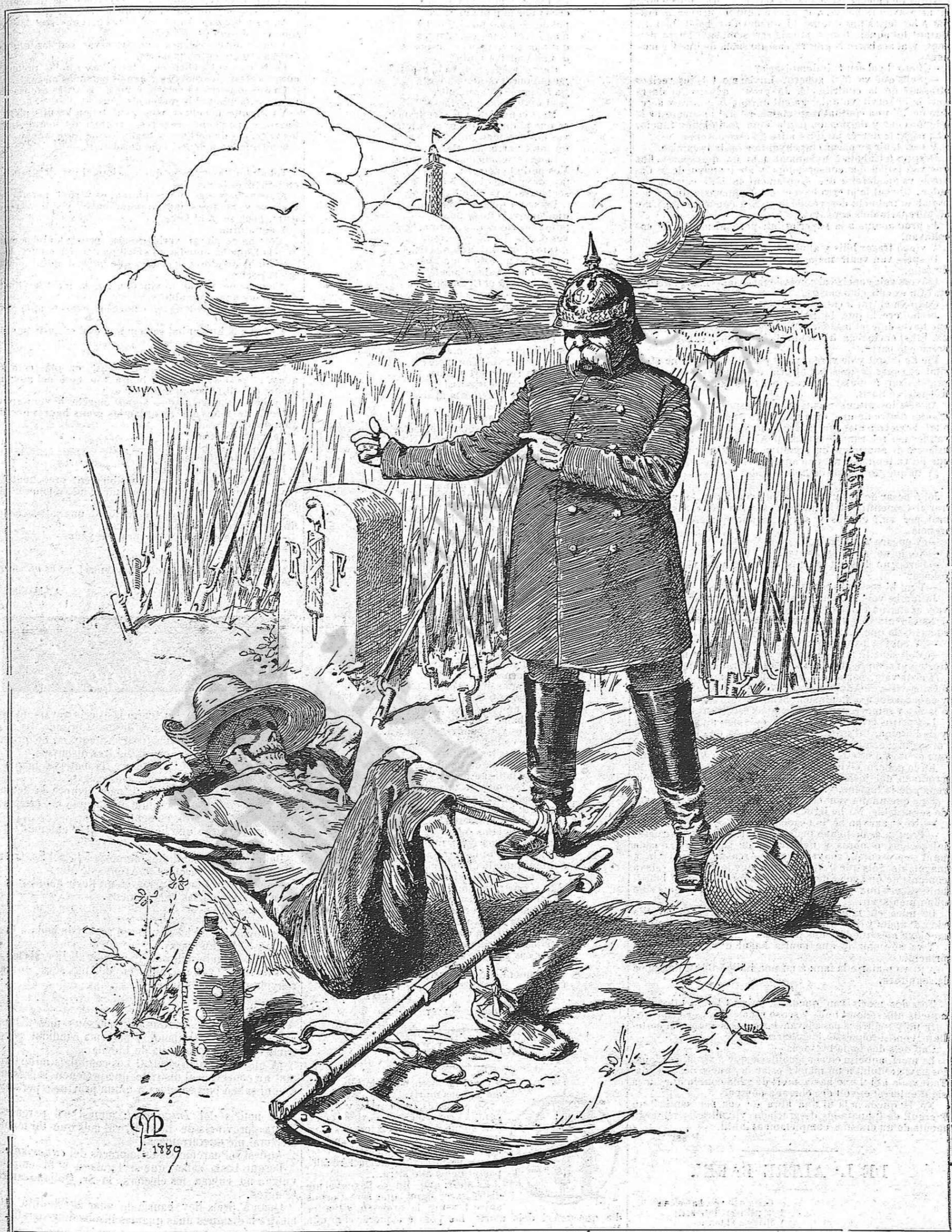
—No 'l vaig voler. Desde l' primer dia van ferse'm anti-pàtics, al veure que per culpa seva tot anava tan malament. Ells vinga fer disbarats, y jo, sense cuidarme ja més de la política, traballava com un negre per referme de las grans perdues suferidas, quan à lo millor surten partidas carlistas à la montanya, y vulgas no vulgas, vaig tenir d'

MORTS. (Dibuix per M. Moline.)

En Sagasta acabará per tirar altra vegada aquest mort sobre 'l país.
¡Pobre país, qué no 's puga treure may los morts de sobre.

BISMARCK Y LA MORT. (*Dibuix de Apelles Mestres.*)

—Mestre, la cullita está à punt ¿qué no seguim?
—No es hora encare.

LA CAMPANA DE GRACIA

De tragerias si vaig passar... Un dia m' anavan á fumar... y del disgust se 'm va morir la dona... (poor a La-yeta! Un altre dia una patuleya va calar foch á casa meva després de enjegar las bòtiques del seller.... De aquí á aquí m' arrasavan lo bosch... d' aquí é aquí 'm ficavan lo besciar á las feixas fins que no hi quedava un bri de blat.... Durant tot aquell temps jo vaig ser sempre 'l burro dels cops, y al acabarse la guerra casi no sabia de qué fer mànegas.

—Pero 'l govern t' indemnizará?

—Sabs qué va fé 'l govern? Envíarme tots los recibos atrassats de la contribució. Jo prou li deya: «Considera que jo hi servit voluntariament durant la guerra y acreditó de tú una cantitat respectable. Cobrat al menos de lo que 'm déus y deixam en pau.» Com si li digués Llucia. «Tu paga; lo demés un dia ó altre ho arreglaré.»

Y vaig tenir de pagar empenyantme hasta la camisa.

Després á traballar novament com un desesperat, fins que van pujar los conservadors, y ab l' apoyo de 'n Cánovas va apoderarse del Ajuntament la tifa carlista del poble. Durant la guerra havíen estat amenassantme sempre ab lo trabuch; després de la guerra cop de xeringarme ab lo reparto dels consúms.

Jo prou acudia á la superioritat; pero ni menos m' escoltavan.

Y vinga tragat bilis y asluixá la mosca.

Després van venir malas cullidas y al últim ja no podia dir saba.

Llavors vaig coneixre al comissionat de apremis: «Sabs qui era? Un ex-cabecilla carlista.

Quan va entrar á casa va dir: —Aqui ja hi havia estat.

Jo ho crech que hi havia estat. Era 'l mateix home que havia enjegat las bòtiques del seller y calat foch á la masia. Ell s' encarregá de vendrela á pública subasta y de tirarme al carré.

Plé de despit y de vergonya, y per no cometre una atrocitat al veure la insolent alegria dels carlins del poble, vaig baixar á ciutat, buscant per tot una colocació sense trobarla en lloch.

Agotats los últims recursos, un vespre van recullirme exànim dintre de una escaleta, y van trasladarme al Hospital. Fefa tres dies que no havia menjat res. Tot lo que van fer per retornarme fou inútil. Al últim vaig tenir la satisfacció de anarme'n de aquell mon malehit y miserable, que no va tenir per mí sino amarguras y desenganyos.

—Y tú qué 'm contas de la teva vida?

Jo, á pesar de haver nascut pobre com una rata, vaig entrar al Cementiri ab lo millor cotxe que pèl cas s'istila, tirat per vuit caballs y seguit de una numerosa concurrencia.

—Y encare 't queixas?

—No, jo no 'm queixo de res.

—Pero gno has dit avants qu' erats una víctima del govern?

—Y m' hi sostinch: escolta:

Jo també vaig conspirar com tú; pero al pujar los mèus, vaig agafar un empleo. Y vaig agafarlo tan estret, que ja desde llavors vaig ferme 'l propòsit de no deixarlo anar, succehis lo que succehis.

—Y cóm te les vas compondre?

—Molt senzill: sentíme sempre amich del que manava... trastejant sempre ab talent... en una paraula, fent política.

Y aixís vaig anarme enfilant, enfilant sempre. Jo hi sigut á Cuba vista de Aduana, inspector de hisenda á Filipinas y gobernador á la Península. Sempre vaig tenir l' esponja á la mà y sempre, sempre, vaig anar escorbat.

Los peixos grossos de Madrid s' entenfan ab mí. De Cuba y de Filipinas tot sovint los girava lletras de canvi perque 'm sostinguessen y realment ho feyan. Pero per cada duro que donava á n' ells, jo me'n ficava quatre á la butxaca.

En lo govern civil de la Península, no més que ab lo producto del joch cada any me feya una casa, y ab la renda de la higiene, vivia com un príncep.

Fins què un dia van entabanarme, donantme entenen de ser arcalde. No ho lugués sigut may.

—No t' anavan bè 'ls negocis?

—Prou: més de lo que podia esperar. Consúms, tarugos, infraccions d' obres y un sens fi de gangas que á cada punt se presentan, converteixen l' Arcaldia en una vinya inagotable. Sols que l' Ajuntament que jo presidia estava compost de una colla de gats que sempre tenian un budell buit. ¡Recristina y quina gent! No estavan contents sino quan menjaven.

De mica en mica vaig anarme acostumant á aquella vida d' àpats y tiberis... Vaig agafarho per vici, y al últim menjava més que tots ells plegats.

Y va succehir ló que hauria sagut d' evitar desde un principi.

A tú va matarte la fam: á mí una indigestió va tirarme á la sepultura.

**

Tots dos morts van quedarse mirant llarga estona ab aquells ulls rodons, buits y sense nínas, fondos y èstichs. L' un y l' altre 's passejaven las ossos māns pèl costellam, com si toquessin la guitarra.

Cap dels dos tenia buixacás.

La mort, aqueixa eterna igualitaria que á ningú perdonà, los havia reduhit á un mateix estat de nuesa descarnada. Tant valia allí 'l que havia mort de gana com lo que havia sigut enterrat envolt de soberana pompa.

No 'ls quedava ja ni una fibra de cor per sentir l' un l' orgull de l' honradés desgraciada, y l' altre 'ls remordiments de un cinisme completament inútil.

P DEL O.

DE L' ALTRE BARRI.

Carta que vé á Barcelona feta pèl mort infrascrit y dirigida al marit segon de la meva dona.

Car germà: (vos dich germà, puig la cosa no té treva: vos sou fill d' Adam y Eva,

com jo y 'l llinatje humà; y si es cosa admesa y bona que 's digan germans de llet un baylet y altre baylet criats per la mateixa dona, pot darse igual nom molt bè a aquells homes caprichosos qu' han fet lo paper d' esposos d' una mateixa mullé).

Germà meu: ¿cóm va la esposa? ¿se os conserva de moment? ¿ja ha posat enteniment? ¿es humil, neta y hermosa?

Mort com soch, vos seré franch, sé que al dirvos qu' es com totes vos faré fer més ganyotas qu' un cigarro del estanch.

La experientia no m' enganya. Vos patiu lo pelegrí;

jay del pobre que pot d' soch casat y visch á Espanya!

De segur que os pensareu que la enveja 'm fa parlar', que Déu vos donga, germà, vos donga 'l que mereixéu!

Que si jo vos donch martiri, es perque m' estich molt bè, y quan aquí sabém que fé los qui estén al Cementiri, escribím á dret y á tort, al pare, al oncle, á la dida, puig, si es pesada la vida les molt tranquila la mort!

Y encare teniu fortuna per llaura de tal mareig, que per falta de franqueig de carta se 'n pert alguna.

Mes si arribessin assí las que 'ns dictém á la fresca, no hi hauria poca gresca, poch soroll y poch tragi.

Pró, tornant al nostre objecte, se qu' avants erau zelos y que per buscarme 'l cos vareu faltarne al respecte.

De ma mort entre l' embull la dona, quan me 'n anava, es cert qu' ab un ull plorava, pró cert que reya ab l' altre ull.

Vosstras paraules discretas grabades las tinch al cor; sobre tot, allò: si 's mor...

—¡bah! un bagul de deu pessetas.

També recordo als cosins, qu' ab l' escusa de mirarme venien tots á ficarme la mà sota dels coixins.

Y vos, que tant m' odiavau pèl gran crim de sé 'l marit d' aquell ser enllepolit á qui sempre idolatravau; vos, qu' agafantvos d' un pèl, veniau fentme posturas per sentarme las costuras y ferme anar dret al cel, heu lograt al fi la vostra; jo m' he mort: pró no 'm dol pas, vos, m' han dit que no estéu grans uns que os van pendar la mostra.

Es que os deu costar calés satisferli tots los gustos. Nò, ja os dich que de disgustos no us ne faltarán mai més.

Vaja, ben clá, es una ganga y es estat per mí una sort; ¡Vos, qu' heu carregat lo mort ab la meva matorranga!

Antes era bona pell; Are.... psé, una galán mossa; pró més tart: ni la carrosa del marqués de Castellvell.

Quan vivia iquín desori! ¡Are si que estich felts! Tinch segur lo Paradís als set anys de Purgatori.

Per lo tant, germà estimat, tén contenta á la costella.... y estóbala ab una estella si per cas no 't fa bondat.

Cementiri del Suduest 22 octubre 1889.

LLÍTZER BOU.
Per la copia. FOLLET.

LO DEL DÍA.

N' 1º actual moment històrich, lo del dia son los morts.

No hi ha res tan curiós y distret com la organisió de la vida social.

L' home distribueix los seus dies, de la mateixa manera que si estés repartint la sopa municipal.

—Avuy faré això, demà faré allò, passat demà allò altre...

Es á dir: avuy qu' es Carnaval me disfressaré; demà que será Corpus aniré á veure la professió, y l' altre dia, que serà 'l dels morts, me posaré á plorar com una Magdalena.

De manera que avuy los difunts podrían dir:

—Día de moda: avuy nosaltres som los amos, la great attraction del teatro humà.

Tot lo que 'ns volta contribueix á demostrar la trascendència y solemnitat del dia.

Los estableixements de coronas fúnebres anuncian lo seu genero per las cantonadas, com si 's tractés d' una corrida de Carrquiris ó de la arribada de 'n Tony-Grice.

Aquesta botiga diu que las sèvases coronas son las més sólides y duraderas del món.

Aquella altre assegura que las sèvases son las que més èxit han tingut entre 'ls morts.

La de més enllà afirma que las sèvases son las preferidas entre las testas coronadas y demés personas elegants.

Lo que importa es vendre y mirar si ab la excusa dels morts se fa aflixir la mosca als vius.

Y com que 'ls pobres vius avuy tenen los ulls plens de llàgrimas, no veuen casi res, creuen tot lo que diuen los venedors de coronas y pagan lo que 'ls demanan...

O ho quedan á déure, com de costum.

Tot ab tot, la impresió que ocasiona 'l dia dels morts no en tothom es la mateixa.

Algunes persones encara ploran, es veritat: pero la gran majoria s' ho pren més tranquilament y si no 's posa á riure, poch se 'n hi falta.

Y es natural.

¿Cóm ha de plorar, verbi-gracia, pensant ab los morts, lo nebó que ha heretat una fortuna del seu oncle?

¿Cóm ha de plorar lo gendre que ha vist morir la sogra arxa poch?

¿Cóm ha de plorar lo viudo á qui la mort ha llibertat de una dona insopportable?

Per xó molta gent va al cementiri com si anés á una festa major.

Y es que la humanitat se compón casi exclusivament de nebots, gendres y viudos.

Un coneut meu té l' especial gust, en días com lo d' avuy, de posar-se á meditar buscant lo nom del mort més ilustre que hi ha sagut durant l' any.

En una llista destinada á aquest objecte, hi veuran una colecció de noms que recordan las grans figures que han anat desapareixent.

Tal any: en Prim.

Tal altre: en Thiers.

Més tard: en Garibaldi.

Després: en Víctor Hugo.

Aquest any l' home estava visiblement preocupat: buscava, meditava, tornava á meditar y no sabia quin nom posar á la llista.

Ahir casualment lo topo y 'm diu ab una satisfacció que fins se li retratava en la fisonomia:

—Ja hi trobat lo mort d' aquesta anyada.

—Ah! ¿sí?

—Si, senyor: es lo submari Peral.

Y potsé que tingui rahó: si 'l submari no es un mort, al menos ho sembla.

A. MARCH.

A tenim las Còrts novament obertas, y desde 'l primer dia 'l pol·lastre d' Antequera, ha pronunciat dos ó tres discursos.

Sempre la mateixa mania de parlar pels cotxes.

Y 'l pais sempre la mateixa costum de taparse las orellas per no sentirlo.

Y encare dirán que la gent parlant s' entenen!

Definició del saló de Conferencies feta pèl Sr. Orozco, davant dels seus electors d' Arenys de Mar:

—Lo saló de Conferencies es un lloch ahont s'hi cotisan las conciencias dels diputats.

Que consti.

La reyna Isabel ha enviat un regalo de boda á la filla del rey de las húngaras.

Es una manera delicada de agrair als liberals los rius de sanch que van derramar en defensa sèva, durant la renyida guerra dels set anys.

Es delicios.

Diu *El Imparcial* que un dels seus més distingits redactors, lo Sr. Quijano, se presenta candidat pèl districte de Berga (província de Lleida).

—A quin punt hem arribat! Los candidats ministerials, tant no coneixen al districte que pretenen representar, que ni saben tant siquiera á quina província pertany.

La notícia del *Imparcial*; aquest sol paréntesis: Berga (província de Lleida), val més que un manifest electoral plé de xarrameca.

Aquest sol paréntesis es lo procés del *cunericisme*.

Perque basta saber que si 'l govern s

¿Y que vá succehir?

Que doscents homes y un gran número de matxos de guerra carregats de queviures, municions y diner van estimbarse, cayent al mar.

Un miracle de Alá, que podria molt ben repetirse en terra cristiana.

¡Qué 'n fá fer de bestiesas lo fanatism religiós!

Sr. Antúnez: Al anarse'n à Gracia l' altre dia à impedir que 's consumés lo vergonyós arrendament de las carns ab sos punts y ribets de fraudulencia, vá obrar com un excellent governador, que vetlla pels interessos dels seus governats y pels fins de la moralitat administrativa.

Ara no més falta que aquell Ajuntament que tractava de arrendar per 24,000 duros lo que a totas llums val lo doble, y que per temor á vosté més que per amor á la loçalitat, revoca avuy los acorts presos ahir, trobi 'l seu merescut.

Un Ajuntament de aquest calibre no es digne de una població tan important com Gracia.

Ni es graciós, ni es gracienc.

Per lo tant, Sr. Antúnez, ja sab lo que ha de fer: enviarhi un dependent ab un cabás y que 'l tregui de la casa de la vila.

*

Y ara aném á un altre assumptu.
¿Sab, Sr. Antúnez, que 'ls graciencs tenen molta sort, al veure que vosté s' ocupa ab tant acert de las seves coses?

Per qué no hém de poder dir lo mateix los barcelonins?

Després de tot, del Plá de Palacio á la Plassa de Sant Jaume, la distància es curta.

Vaja, Sr. Antúnez, animis, y ja que als de Gracia 'ls ha arreglat la carn, no permeti que 'ls de Barcelona si-güem menos: arreglins los ossos.

Los nostres estimats col·laboradors, que vulgan dispensarnos l' obsequi de favorir ab los seus treballs l' *Almanach de la Campana de Gracia*, tenen temps d' enviarnos original fins al 10 del corrent Novembre.

Sols una cosa 'ls recomanarém: que lo que 'ns remen siga curtet, viu y picant.

S' extranya 'l *Globe* de que en l' última fornada de senadors vitalicis haja quedat en terra una persona respectable per tants conceptes com D. Fernrndo Puig, un dels primers contribuents de la província de Barcelona, industrial de geni y defensor acèrrim dels interessos del país, al qual ha prestat serveys importants en dies calamitosos, com ho prova 'ls recursos que en 1873 á una etita indicació del Sr. Castellar, que llavors ni tan sols coneixia, proporcioná generosament al general Turón perque pogues pagar al exèrcit de Catalunya.

Pero iqué s' hi ha de fer! Lo Sr. D. Fernando Puig, entre tants mèrits que 'l fan acreedor al reconeixement de la patria, té un gran defecte. Lo Sr. D. Fernando Puig es catalá, y está vist que nosaltres perteneixém á Espanya sols per rosegar los ossos.

En quant á la carn, a Madrid se la quedan tota... y enare no 'n tenen prou.

Algú ha notat ab extranyesa que de alguns dias á questa part *El Barcelonés* ha amaynat velas.

En efecte, no sols las ha amaynadas, sino que las ha tretas de las vergas.

No falta qui suposa que de las tals velas se 'n farán mortallas.

Per qui han de servir?

Aixó no hi ha que dirho: per algú de la familia.

CARTAS DE FORA.—Fará cosa de dos anys l' Ajuntament de Gelida acordá colocar fanals en aquells costaruts caters. Pero fins ara aquells utensilis en lloc de donar um, donan fosca: es a dir, son fanals en tota l' extensió la paraula, que sols serveixen pera fer lo fanal. Unicament los días en que hi ha funció d' iglesia s' encenen per donar gust al rector. En los demés días si un vehí té necessitat de anar de nit, se proveheix de una llanterna y en paus ab l' arcalde y ab lo rector.

Per cert que aquests dos personatges viuen en tant bona armonia, que si 'ls joves demanan permís per fer alguna funció de tarde no se 'ls concedeix sino ab la condició de que han de comensar quan l' ensotanat estiga llist de la eva.

Ab això y 'l rosari de l' aurora que surt tot sovint, y ade más ab las seguretats que 'l tal rector dóna als pagesos de que ell sol los curará la filoxera, si 'ls vehíns de Gelida no s' divertexien, sera perque patirán de tristesa crònica. Podrá pérdes allí la cullita del ví; en cambi la de la marxa vent en popa.

EPITAFIS.

1.

Yace dentro de esta fossa, estirado com un pal, un guardia municipal natural de Zaragoza.

El votó en cien eleccions, él dió mil belas als gossos, él supo hacer los ulls grossos en distintas ocasiones.

Hizo bajar molta chent que iba de más al tranvía, multas impuso á porfia á qui infringió el reglament.

El hizo plegar mil bullas que se hicieron por la noche, apanyoró á más de un coche, acompañó cucurullas, prestó guardia á los chegants y als puercos de San Antonio, y murió jvoto al demonio! después de servicios tants, de un cop de tronxo al clatell que le echaron de un balcó, yendo con el carretó dels gossos, en el Born vell.

II.

Dessota de aquesta creu está esperant que 'l temps mudi, un pobre mestre d' estudi que 's digué Macari Feu.

Jamay menjá res calent ni estrená unas calzas novas; y aixó que va donar probas de tenir bastant talent.

El encare ignora 'l qu' es diná y sopá en un sol dia, ni experimentar l' alegría de cobrar al cap del més.

L' ensenyansa fou sa dèria y en pago de sos afanys, durant més de xeixanta anys li feu ayre la miseria.

Y veient, encar que tart, lo inútil de sa carrera, se 'n aná á sopá ab Sant Pere per poderse fé un bon fart.

F. DE A. T. Y S.

EMBLA que 'ls núvols y las humitats de aquests días han infludit desfavorablement en la salut de un personatge, que de un quan temps a questa part está empenyat en fernos felissos á pesar nostre.

Se diu que 'l bisbe va ferli una visita, aconsellantli que 's deixés de caborias y que abandonés la salut, per dedicarse exclusivament al cuidado de la salut.

Y es fama qu' entre ell y 'l bisbe va entaularse 'l següent diálech:

—Escolti, D. Jaume, ¿quan vosté té migranya li ha passat may pél magí, desferse de la mitra?

—Pero, home, vaya una pregunta. La mitra no 's renuncia.

—Y la vara tampoch. ¡Precisament ara que 'l dolor reumátich me fibla es quan més la necessito... per apoyarme!

A Paris ha sigut encausat un bigamo y á Madrit un altre. Es á dir: lo de Madrit no era bigamo, sino *trigamo*, ja que s' havia casat tres vegades y tenia tres jochs de sogras.

Ara á aquests infelissos, si algú 'ls pregunta:—¿Per qué 'us han agafat?

Podrán respondre:—Per freqüentar massa 'ls sagraments.

Llegeixo:

«'Ns consta de un modo cert y positiu que 'l pare Mon ha deixat de pertaneixer á la Companyia de Jesús.»

Ara si que podrém dir ab tota la boca:

Los jesuitas han perdut al mon.

A casa 'l general Dabán s' han reunit alguns generals adversaris de la situació, per estudiar la manera de combatre á n' en Sagasta.

D. Práxedes: ¡cuidado! Y pél que puga ser, no perdi la porra de vista.

¿Qué volen ells? ¿Qué sigan trunfo espasas?

Donchs, no senyor ¡que sigan bastos! Y al que tregui 'ls péus de rotollo ¡garrotada!

Un eco de París.

Al visitar cert regidor de Barcelona los salóns del Hotel de Ville, en companyia de dos companys de corporació, va pararse en sech, com si experimentés una gran sorpresa, y va dir:

—¡Miréu! Després dirán que unicament á Barcelona hi ha regidors llejtos y ab lo nás gros. Ja podéu dir que á Paris n'heu vist un altre que se 'n dóna de bonas ab mí.

—¿Ahont es?—van preguntarli.

—¿Qué no 'l veýeu? Aquí dintre.

Y senyalava la séva propia imatje reflectida en un gran mirall.

Sembla que 'l dia de Totsants tractaven de reunir-se 'ls socios del cassino de la Plassa Real, tant los amichs

com los enemichs de *El Barcelonés* per celebrar una festa de família.

Se deya si s' efectuaria la *gran castanyada* del sige.

Es impossible acostarse á un sol fusionista barceloni, sense recullir dels seus llabis la mateixa paraula. Tots diuhen igual: «*En Sagasta l' abandoná!*»

Los uns ab tó d' alegria; los altres ab amarga tristes.

* * *

En Sagasta l' abandoná!

Es á dir, l' home que vá alsarlo fins al pinácul de l' omnipotència; l' home que 'l sostenia contra vent y mareas; l' home que l' anteposava als interessos y á las conveniencies de tot lo partit; l' home que per ell sacrificava l' afeció dels bons, dels anticis y dels probats corregionalists, avuy obra las mans y 'l deixa caure pél seu propi pés.

Pobre D. Francisco!

Ja li han sortit ab caracters fosfòrichs las tres lletras fatídicas trassadas sobre las parets del seu despai: M. T. F.

Mane Thecel Fares.

¡MANO T'HAN FASTIDIAT!

A Betlem, á Sant Jaume y altres iglesias de Barcelona se nota sovint la desaparició de porta-monedas, devoraris, mocadors y altres objectes de més ó menos valor.

De seguir que á mi no m' afanaran res.

Podrán dir que soch un gat... Pero fins sent un gat no hi ha res que 'm repugni tant com *las ratas* de iglesia.

Una frasse que s' atribueix al català ilustre:

—Lo partit soch jo.

Es la primera vegada

que té rahó: ja está dit.

Es cert, ell està partit

pel bell mitjà de l' espinada.

Un consell culinari á n' en Sagasta, en vista de las provocacions de una part del clero.

¿Vol que l' escudella del presupost siga ben sustanciosa?

Donchs, no siga tonto: tiri bisbe á l' olla.

Al baixar del tren, D. Francisco de Paula, de regrés de la Garriga, lo primer que vá veure, sigué l' espectacle de dos fusionistas abrahonantse com dos gossos de presa.

L' armonia més completa reyna entre la guarnició del castell de Olérdola.

Si de tant en tant se pegan, ho fan en prova de bona amistat.

De tant que s' estiman, s' apunyegan.

Un somni que hi tingut anit.

Havia mort lo ciutadà benemerit, y 'ls seus fiels amichs anavan á professó feta al cementiri á durli una corona.

La corona era colossal y anava perfectament embolicada.

Al arribar la comitia al camp de la quietut, agafan lo bullo aquell, lo desembolican ab lo major cuidado, y resulta que no hi ha tal corona.

¿Saben qu' era lo que li duyan? Un immens tortell del forn de Sant Jaume.

Vaya uns sonmis més extravagants no tenim devegadas los periodistas!...

Un dia de aquests D. Francisco tornarà á empunyar la vara.

—Y donchs, en Pere Casas?

—En Pere Casas, tornarà á empunyar la mitja cana.

SUSCRIPCIÓ-PUIGCERCÓS.

Suma anterior. Ptas. 255'21

Producto de una funció dramàtica feta per las SOCIETATS RECREATIVES DE MANRESA, 209'50.

TOTAL. 1'1as. 405'21

Continúa oberta la suscripció.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Sa-gas-ta.
2. TRENCÀ-CLOSCAS.—A espaldas de la ley.
3. TERS DE SIEABAS.—SO FI A
FI GUE RA
A RA DA
4. GEROGLIFICH.—Tres ases y tres bens, son sis bestias mansas.

Han endevinat las 4 solucions los ciutadans Père Nyapu y Un Pastilli; n' han endevinadas 3, Soto de Tarragona y Cassino sigle XIX de Manresa; 2, Un submarino, N. de la Masia, P. Boladeras y Quatre burots; y 1 no més Cadell y Piula.

ENDEVINALLAS

XARADA-FÚNEBRE.

Á LA MEMORIA

de Tres TOTAL Tres-terça política, vulgo sogra,

D.ª CONCORDIA RABÓNS.

Que morí á la avansada edat de 85 anys, lo dia 13 d' agost de 1885, ó sía l' endemà de haverme jo casat ab la seva filla, á causa de un gran susto que tingué al ser dos-tres-quatre al tercera-dos quan anava á missa, per dos pillets que la despullaren de tot quan portava de algun valor.

A pesar dels seus anys, caminava com hó fa una de jove y tenia el cabell negre y fi com la prima inversa-quarta, y un génit pitjor que Satanás.

Dèu fassi que no ressuciti. Amén.

Ego sum

ANAGRAMA.

M' escriu la senyora Tot desde una tot molt petita, que cuidi bé á la Conxita, la filla del seu nebot; que no li tot lo menjar; y que si seu sense mida jo la tot tot desseguida y la duga á passejar.

J. T. ANGUILLA.

Formar ab aquestes lletras lo títul de una ópera.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	4	9	6	7	3	2	8	
7	3	2	3	6	8	9		
7	9	6	7	9	6			
1	9	6	9	2				
2	2	5	3					
1	8	2						
4	5							
4								

—Ciutat d' Italia.

—Riu de Catalunya.

—Ciutat alemana.

—Ball.

—Per fer llum.

—Volàtil.

—Per cusir.

—Musical.

—Lletra.

—UN A. VENDRELLENCH.

GEROGLÍFICH.

A II A

lo lo

CANT

A a A a A

J. ALAMALIV.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Martí Pujol, K. Novas del E. Stell, Quatre burois, Un Pastili, M. G. (a) Nitarm, Peret Boladeras, E. Moles, J. Franquesa,

Noy de la Marí, J. Ferrer, V. Seuba, P. Bertrand, I. Camprubí, y J. Casanovas V.—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Amadeo, Cassino Sígle XIX de Manresa, K. R. Dona, Fandilletas, Aguilera, Joseph Terri y Ramonet:—Insertaré una cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada J. Mayor: S' ha olvidat de ferxar la carta y per lo tant no sabem a quin poble s' refereix la notícia.—A. Llimoner: Las de aquesta setmana son fluixas.—J. M. Bernis: Idem, idem.—J. Puigadas, Ramentol y C.: Lo mateix li dihem —J. Inglesi: La poesia es llarguissima y peca de difusa.—A. Piera: Lo sonet està bé —J. Montero: Sentim no poderlo complaire per la forma de anunciar que té la noticia.—E. Guanyabéns: Està molt bé: mil gràcies per l' atenció.—G. Palés (Badalona): No 'ns es possible publicar la poesia per sas dimensions desmesurades.—R. Rocavert: Lo monolech té alguna cosa; pero en conjunt es fluixet y molt incorrecte.—Pepet del Carril: ¿No li sembla que podríam deixar tranquil als senyors pintors?—Xavier Alemany: Va molt bé y gràcies.—J. A. y R.: La poesia no 'ns serveix.—J. Tiana: Envihin, que la millor manera de que hi pensem es tenirne un bon repuesto.—F. F. R.: No podém donar una resposta categòrica a la seva pregunta.—J. Abril V.: L' article no 'ns fa felic平s. Deixém l' original a la botiga de 'n Lopez á la seva disposició.—S. Nuñez Bey: Te poca novedat.—Ton Llonga y C.: Lo que 'ns remet no serveix. Tot pedido 's fa anticipant lo pago.—E. Vilaret: Los sonets estan bastant bé.—J. Planas: L' assumptu es tant gastat, que no podém utilitzar la composició.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

DON JUAN TENORIO

EMPESCADA PER SANALL Y SERRA

Dibuixos de Gomez Soler

Preu DOS rals

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

PREPARATIUS ELECTORALS.

—Venimos de part del señor Alcalde á portar esas papeletas para que empiecen á repartirlas á la chent.

—¡Tots aquests feixos!... ¡Mosca! Si que se'n ha ben assegurat!